

ΤΟ ΝΕΟ ΜΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΟΥ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΡΙΣΜΠΟΥΡΓΚ

Ο ΠΝΙΓΜΕΝΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ.— Ο Κάρολος Σεβρύ, ένας ξενητεμένος Γάλλος και η σύζυγός του Ζελιμά, μία νέα γυναίκα με έξωτική όμορφη, επιστρέφουν έπειτ' από πολλά χρόνια απουσίας στη Γαλλία, με το μοναδικό σκοπό να μάθουν τί απέγινε κάποια κυρία της αριστοκρατίας και το παιδί της, την οποία μυστηριώδεις έχθροι είχαν συμφέρον να εξαφανίσουν, για να σφετερισθούν τη μεγάλη της περιουσία. Το μόνο που ο Σεβρύ ξέρει σχετικώς με την τύχη της γυναίκας αυτής εινε ότι οι συγγενείς της την είχαν σχεδόν φυλακίσει πρό έτων σε κάποιο μισοερειπωμένο πύργο κοντά στο Βλαιγκούρ, όπου και πηγαίνει τώρα για να συγκεντρώση πληροφορίες. Στο ίδιο όμως λεωφορείο μ' αυτόν και με τη σύζυγό του, ταξιδεύει κάποιος ύποπτος τύπος, ένας Βλαιρώ, ο οποίος αναλαμβάνει επί πληρωμή διάφορες έγκληματικές και σκοτεινές ύποθέσεις κι' ο οποίος κατορθώνει να πιάση κουβέντα με το Σεβρύ και να μάθη το σκοπό του ταξιδιού του, προσφέρεται δε να τον εξυπηρετήσει και να τον βοηθήσει στις αναζητήσεις του. Ο Σεβρύ δέχεται ευχαρίστως, χωρίς να υποψιάζεται καθόλου τα καταχθόνια σχέδια του Βλαιρώ, ο οποίος του παρουσιάζεται με το ψευδώνυμο 'Ιούλιος Κορνεφέρ. Έτσι οι ταξιδιώτες φθάνουν στο Βλαιγκούρ. Εκεί, ο Βλαιρώ κατορθώνει να παρασύρη τον Σεβρύ σε ένεδρα τη νύχτα και τον πνίγει στο ποτάμι. Στην όχθη του ποταμού οι χωρικοί ανακαλύπτουν το άλλο πρωί το πτώμα του και το μεταφέρουν στο χωριό.

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Όταν έφτασαν στην πλατεία κοντά στην πηγή, είδαν μία γυναίκα με λυμένα τα μαλλιά, τρελλή απ' την απελπισία της, που πάλευε με μι' άλλη γυναίκα, η οποία προσπαθούσε να την συγκρατήσει.

Αλλά η Ζελιμά κατώρθωσε τέλος να ξεφύγη από τα χέρια της Ρόζας και ώρμησε έξαλλη προς τη συνοδεία.

— Είνε η γυναίκα του! φώναξε ο Κλαύδιος Ρουαγιέ.

Όλοι ανατρίχιασαν. Μερικές γυναίκες ώρμησαν για να συγκρατήσουν την Ζελιμά. Αλλά πριν προφτάσουν να την πλησιάσουν, εκείνη διέσχισε το πλήθος και στάθηκε μπρός στο φορείο ακίνητη.

Τότε από το σφιγμένο της λαρύγγι, ξέφυγε μία κραυγή θαυμάσια, μία κραυγή που έμοιαζε με τελευταίο ρόγχο ανθρώπου που πεθαίνει... Τα χαρακτηριστικά του προσώπου της μαζεύτηκαν τρομαχτικά, τα μάτια της άνοιξαν διάπλατα, τα μέλη της θάρυναν και σωριάστηκε κάτω με τα χέρια άπλωμένα.

ΣΤ'

Το πτώμα του πνιγμένου μετεφέρθη σ' ένα από τα δωμάτια του ξενοδοχείου και δυο χωρικοί, που τους ώρισε ο δήμαρχος, έμειναν εκεί για να το φυλάνε.

Συγχρόνως η Ρόζα μαζί με δυο-τρείς άλλες γυναίκες μετέφεραν την αναίσθητη Ζελιμά στο δωμάτιό της και προσπαθούσαν με κάθε τρόπο να την ξαναφέρουν στη ζωή.

Ο δήμαρχος, αφού έδωσε μερικές διαταγές, αποσύρθηκε στο γραφείο του και άρχισε να συντάσσει μιá μακροσκελή έκθεση προς το ειρηνοδίκη της περιφέρειας σχετικώς με τα δραματικά γεγονότα, παρακαλώντας τον να πάη άμέσως στο Βλαιγκούρ για ν' αναλάβη τις ανακρίσεις.

Έτοιμαζόταν να σφραγίση την επιστολή, όταν κάποιος χτύπησε την πόρτα του γραφείου του.

— Έμπρός! είπεν ο δήμαρχος.

Η πόρτα άνοιξε κι' ένας άνδρας μπήκε μέσα.

Φαινόταν καμιά πενήντα χρόνων και ήταν ψηλός και εύρωστος, με πρόσωπο άνητρό ακόμα. Σ'ήν κομισιοδόχη του είχε μιá ταινία που έδειχνε πως είχε τιμηθί με ανώτερο στρατιωτικό παράσημο.

Ο δήμαρχος τον έχαιρέτησε και του είπεν:

— Με συγχωρήτε μιá στιγμή, κύριε, ώς δτου να σφραγίσω αυτή την έκθεση.

— Ακριβώς, κύριε δήμαρχε, γι' αυτή την έκθεση έρχομαι

να σ'α μιλήσω.

Ο δήμαρχος κύτταξε ξαφνιασμένος τον επισκέπτη του, ο οποίος εξακολούθησε:

— Θα στείλετε άνθρωπο στην Βερζεβιλ για να πάη αυτή την έκθεση;

— Μάλιστα.

— Λοιπόν, λάβετε την καλωσύνη να προσθέσετε δυο λόγια. Γράψετε νάρθη ένας γιατρός, γιατί η σύζυγος του πνιγμένου βρίσκεται σε πολύ άσχημη κατάσταση. Η απελπισία της τη χτύπησε στην καρδιά. Προσπαθούν ακόμα να την ξαναφέρουν στη ζωή, μα δεν το κατορθώνουν. Βρίσκεται ξαπλωμένη στο κρεβάτι της, παγωμένη και χωρίς πνοή.

Ο δήμαρχος πρόσθεσε ένα ύστερόγραφο στην επιστολή του και, αφού την σφράγισε, την έδωσε σ' έναν άνθρωπο που περίμενε στην πόρτα, έτοιμος να φύγη. Κατόπιν έστράφη προς τον επισκέπτη του, ο οποίος του είπεν:

— Κύριε δήμαρχε, μπορεί να σ'ας φανή παράξενο γιατί δείχνω τόσο ενδιαφέρον για τη δυστυχισμένη αυτή γυναίκα. Τι να σ'ας πω, κι' εγώ ο ίδιος δεν μπορώ να εξηγήσω τη συμπάθεια που ένιωσα γι' αυτήν. Την είδα για πρώτη φορά πρό δλίγου, όταν έπεσε σάν κεραυνόπληχτη στην πλατεία, μπροστά στο πτώμα του συζύγου της. Πραγματικώς, η δυστυχισμένη νέα εινε αξιολύπητη.

— Έχετε δίκιο, είπεν ο δήμαρχος.

— Εκείνο που αισθάνομαι γι' αυτή τη νέα, εξακολούθησε ο ξένος, εινε μιá αγάπη σχεδόν πατρική... "Α! ξέχασα ν' αυτοσυστηθώ. Κύριε δήμαρχε, ονομάζομαι 'Ιάκωβος Βαγιάν, ήμουν άλλοτε λοχαγός των δραγόνων, μα τώρα έχω αποστρατευθί και κάθομαι ξξη λευγες μακρυσά από δω στο Μαρέλ, όπου και γεννήθηκα.

— Όστε είμαστε συμπατριώτες, είπεν ο δήμαρχος, δίνοντας του το χέρι.

— Ναί και είμαστε κ' οι δυο παιδιά της Λωραίνης... Έπέστρεφα προχθές από ένα ταξίδι που έκανα στην Άλσατία προς το μέρος του Ρήνου και θέλησα να ξαναϊδω το Βλαιγκούρ, όπου έρχόμουν συχνά με την μητέρα μου, όταν ήμουν μικρός. Κατέλυσα στο ξενοδοχείο του Κλαυδίου Ρουαγιέ, σ' ένα δωμάτιο πλάι σ' εκείνο που έμεινε ο πνιγμένος με τη γυναίκα του. Σκόπευα να φύγω σήμερα το πρωί, γιατί λείπω από το σπίτι μου τέσσερες βδομάδες τώρα κ' η σύζυγός μου θάχη άρχισι ν' ανησυχί. Ωστόσο έμεινα, γιατί δεν θέλω να φύγω πριν μάθω ότι έγινε έντελώς καλά η δυστυχισμένη χήρα του πνιγμένου. Επίσης επιθυμώ να μάθω τί αποτελέσματα θά έχη η έρευνα... Πρόκειται τάχα περι έγκλήματος ή περι τυχαίου δυστυχήματος;

— Ούτε κι' εγώ δεν ξέρω, είπεν ο δήμαρχος. Ο Κλαύδιος Ρουαγιέ, ο ξενοδόχος, έκανε λόγο για μιá επιστολή, την οποία πήγε τη νύχτα στο θύμα κάποιος άγνωστος. Τι νάγινε τάχα η επιστολή αυτή;

— Σ'ας την φέρνω, κύριε δήμαρχε, να την... Βρέθηκε μέσα στο σβυσμένο τζάκι, όπου, φαίνεται, την πέταξε αφού την διάβασε.

Ο δήμαρχος άνοιξε την επιστολή κι' άμέσως η ύπογραφη του έκανε έντύπωσι.

— 'Ιούλιος Κορνεφέρ! φώναξε και πετάχτηκε από τη θέση του. Μα αυτό εινε αδύνατον!... Δεν υπάρχει στο Βλαιγκούρ άνθρωπος τιμιώτερος από τον 'Ιούλιο Κορνεφέρ... Όλοι τον αγαπούν και τον σέβονται...

— Διαβάστε την επιστολή, κύριε δήμαρχε, και μη δίνετε σημασία στην ύπογραφη, είπεν ο 'Ιάκωβος Βαγιάν.

Και, αφού ο δήμαρχος διάβασε την επιστολή, τον ώρμησε:

— Λοιπόν, τί συμπέρασμα βγάζετε;

— Αρχίζω να πιστεύω ότι ο ξενοδόχος ο Ρουαγέ έχει δίκιο. Ναι, η επιστολή αυτή φανερώνει ότι ο δυστυχισμένος παρεσύρθη σε ενέδρα... Φέρνει όμως την υπογραφή του 'Ιουλίου Κορνεφέρ!...

— Ναι, αλλά ή ίδια ή υπογραφή ακριβώς είχε ή απόδειξις της άθωότητος του Κορνεφέρ. Θα πρόδιδε τόσο εύκολα τόνονά του αν ήταν ένοχος;

— Πραγματικά, είπεν ο δήμαρχος.

— Ο άθλιος πού έγραψε την επιστολή αυτή ήξερε το όνομα του Κορνεφέρ και το χρησιμοποίησε, όπως θά χρησιμοποιούσε κι' οποιοδήποτε άλλο. Δεν πιστεύω μάλιστα να το έκανε επίτηδες με το σκοπό να ένοχοποιήση έναν τίμιο άνθρωπο. "Οχι, ήταν βέβαιος ότι με το όνομα αυτό δεν μπορούσε να εξαπατήσει την δικαιοσύνη. Κυττάχτε, σας παρακαλώ το γράψιμο. Με την πρώτη ματιά φαίνεται ότι είναι παραποιημένο... Και αυτά τα χονδροειδή ορθογραφικά λάθη... Φαίνεται άμέσως ότι τα έκαναν επίτηδες.

— Ναι, αυτό είν' αλήθεια... "Ετσι ο δυστυχισμένος αυτός, ταξιδιώτης παρεσύρθη σε ενέδρα και ένας ή περισσότεροι κακούργοι τον έρριξαν στο ποτάμι... "Αλλά γιατί; "Οχι βέβαια για να τον κλέψουν, γιατί τα χρήματά του θρέθηκαν έκδικήσεως... Και ως τη στιγμή αυτή δεν κατορθώσαμε να μάθουμε ούτε ποιός είνε, ούτε από πού έρχόταν... Κι' ούτε από τη γυναίκα του, όταν συνέλθη, θά μπορούσαμε να μάθουμε τίποτε, γιατί δεν ξέρει τη γλώσσα μας.

Οί δυο άνδρες δεν είχαν τίποτε άλλο να πουν... "Ο απόστρατος στρατιωτικός σηκώθηκε κι' έδωσε το χέρι του στο δήμαρχο.

Κατά τις έντεκα πριν από το μεσημέρι, έφτασαν ο ειρηνοδίκης κι' ο γιατρός, συνοδούμενοι από δυο χωροφύλακες. Κατέβηκαν μπροστά στο ξενοδοχείο κι' ενώ ο γιατρός, οδηγούμενος από τον ξενοδόχο, ανέβηκε στο δωμάτιο της Ζελιμάς, ο ειρηνοδίκης, ακολουθούμενος από τους χωροφύλακες, πήγε στο Δημαρχείο, όπου τον περίμενε ο δήμαρχος, με τον βοηθό του και δυο μέλη του δημοτικού συμβουλίου. "Ο ένας απ' αυτούς κρατούσε στα χέρια του την επιστολή με την ψεύτικη υπογραφή και φαινόταν πολύ ταραγμένος. "Ηταν ο πατέρας του 'Ιουλίου Κορνεφέρ.

Ο ειρηνοδίκης κάθησε σε μια πολυθρόνα.

Ο ειρηνοδίκης κάθησε σε μια πολυθρόνα και παρακάλεσε το δήμαρχο να συμπληρώσει προφορικώς την έκθεσι πού του είχε στείλει.

Αντί απαντήσεως, ο δήμαρχος έπληρε από τα χέρια του γέρου Κορνεφέρ την πλαστή επιστολή και την έδωσε στον ειρηνοδίκην.

Αυτός την διάβασε άργά, συνωφρωμένος. "Όταν τελείωσε το διάβασμα, είπε:

— Είνε πολύ σπουδαία ή υπόθεση αυτή, κύριοι. Πρέπει να ειδοποιήσουμε τον εισαγγελέα. Προηγουμένως όμως πρέπει να κάνουμε εύρύτατες έρευνες, για να συγκεντρώσουμε όσο το δυνατόν περισσότερες πληροφορίες... "Εξετάσατε τον 'Ιούλιο Κορνεφέρ;

— "Ο γυιός μου δεν είνε στο χωριό, κύριε ειρηνοδίκην, απάντησε ο πατέρας Κορνεφέρ. Λείπει πρό δύο ημερών.

— Πολύ δυσάρεστο αυτό... — Μήπως πιστεύετε;... τραύλισε ο γέρος.

— "Οχι, κύριε Κορνεφέρ, ήσυχάστε... Γνωρίζω πολύ καλά το γυιό σας κ' είμαι βέβαιος ότι ή επιστολή αυτή δεν έγράφη απ' αυτόν... Λυπάμαι μόνο πολύ γιατί απουσιάζει, γιατί ίσως θά μπορούσε να μάς βοηθήση να ανακαλύψουμε τα ίχνη αυτού του άθλιου, ο οποίος είχε το θράσος να χρησιμοποίησιν το όνομά του.

— "Επειτα, άπευθυνόμενος προς το δήμαρχο, τον ρώτησε:

— "Ο ταξιδιώτης δεν είχε μαζί του καμμία άποσκευή;

— Ναι, είχε ένα μικρό ταξιδιωτικό σάκκο.

— "Οχι, κύριε ειρηνοδίκην, θεώρησα καθήκον μου να μην κάνω τίποτε πριν έρθετε υείς.

— "Ωραία. Θα ιδούμε λοιπόν σε λίγο τί περιέχει ο σάκκος αυτός.

Κι' έπειτα από μια μικρή σιωπή, ο ειρηνοδίκης έπρόσθεσε:

— Δεν υπάρχει καμμία άμφιβολία ότι ο δυστυχισμένος αυτός νέος έπεσε θύμα άτίμου πλεκτάνης. "Όπως φαίνεται από την επιστολή αυτή, την οποία οί κακούργοι χρησιμοποίησαν για να τον παρασύρουν τη νύχτα στην παγίδα τους, το έγκλημα ήταν προμελετημένο. Φθάνω μέχρι του σημείου να πιστέψω ότι το θύμα είχε συνεννοηθή από πριν με τους δημίους του, τους οποίους δεν ύπωψιαζόταν καθόλου. Αυτό με κάνει να υποθέσω ότι οί δολοφόνοι δεν ήσαν κοινοί έγκληματίαι. Οί άθλιοι προσχεδίασαν με προσοχή το έγκλημά τους κι' έλαβαν όλα τους τα μέτρα για να ξεφύγουν από τα χέρια της δικαιοσύνης. "Ας ελπίσουμε όμως ότι δεν θα ξεφύγουν ως το τέλος!...

Z'

Επί τρεις περίπου ώρες ή Ζελιμά κοιτόνταν στο κρεβάτι της άναίσθητη, άκίνητη, άφωνη...

Δυο-τρεις γυναίκες έμεναν έξω απ' την πόρτα του ξενοδοχείου, πληροφορώντας για την κατάστασι της τους χωρικούς, οί όποιοι έδειχναν μεγάλο ενδιαφέρον για την δυστυχισμένη αυτή νέα.

"Όταν ο γιατρός μπήκε στο δωμάτιό της, ή Ζελιμά συνεργόταν πειά από το λήθαργό της γιατί πρό μερικων στιγμων, είχε αρχίσει να κινήσει μερικες κινήσεις κ' είχε ανοίξει τα μάτια της, αλλά τα βλέφαρά της εξακολουθούσαν να παραμένουν άκίνητα και το βλέμμα της άπλανές.

Ο γιατρός πλησίασε στο κρεβάτι της κι' έμεινε μερικες στιγμες άκίνητος, με το βλέμμα του προσηλωμένο στο πρόσωπό της.

— Λοιπόν, κύριε Λουβενέλ, τί λέτε; τον ρώτησε ή Ρόζα ή ξενοδόχος, ή οποία τον είχε ακολουθήσει μέσα.

Ο γιατρός γύρισε το κεφάλι του και απάντησε:

— "Εξετάζω και περιμένω. "Η κατάσταση αυτής της γυναίκας μου φαίνεται σοβαρή, πολύ σοβαρή.

— Πιστεύετε ότι θά πεθάνη;

— Δεν είπα τέτοιο πράγμα.

Αλλά ο έγκεφαλός της ταράχτηκε σοβαρά κι' αυτό επέφερε γενική παράλυσι πολλων οργάνων. Δεν ξέρω ακόμα τί μπορεί να συμβή.

Και, σκύβοντας πάνω απ' την άρρωστη, προσπάθησε με τα ενεργητικώτερα μέσα να ξαναδώσει τις αισθήσεις στ' άκίνητα οργανά της, χωρίς όμως να το κατορθώσει.

Κατά το μεσημέρι, ένα άπρόοπτο γεγονός έπεδείνωσε τρομερά την κατάσταση της άρρωστης. "Η δυστυχισμένη νέα γυναίκα κυριεύθηκε από τους πόνους του τοκετού. "Αργίσε να θγάξη υπόκωφους στεναγμούς και να συστρέφεται σπασμωδικά στο κρεβάτι της.

Ο γιατρός, ο οποίος δεν ήξερε ότι ή νέα ήταν έγκυος, δεν είχε πάρει μαζί του τ' απαραίτητα χειρουργικά εργαλεία. Πήρε λοιπόν ένα φύλλο χαρτί κι' έγραψε σ' αυτό μερικες γραμμές.

— Να το πάτε στον ειρηνοδίκην, είπε. "Ενας χωροφύλακας να καθαλλήση άμέσως το άλογό του και να πάη να μου φέρη από το σπίτι μου τα εργαλεία πού σημείωσα.

"Εσπευσαν να ύπακούσουν και μετά μια ώρα ο χωροφύλακας ξαναγύρισε μαζί με τα εργαλεία.

— Τέλος πάντων! φώναξε ο γιατρός Λουβενέλ, ο οποίος ως τη στιγμή εκείνη περίμενε άνυπόμονα.

"Επειτ' από τρεις ώρες, με τη συνδρομή του γιατρού, ή Ζελιμά έφερνε στον κόσμο ένα κοριτσάκι.

"Η Ρόζα το πήρε άμέσως στην άγκαλιά της και φώναξε μ' ένθουσιασμό:

— Θεέ μου, τί μικροκαμωμένο πού είνε!... Να ιδούμε δ-

μως... θά ζήση;

— Θά ζήση! απάντησε ο γιατρός.

— "Ω! κύριε Λουβενέλ! έκανε ή αγαθή ξενοδόχος. Κυττάχτε τώρα να σωσετε και τη μητέρα... Κυττάχτε την σε τί χαλια βρίσκεται πάλι...

Πραγματικά, ή ασθενής μετά τον τοκετό είχε ξαναπέσει στην προηγούμενη άκίνησή της. Τα χείλη της είχαν χάσει το χρώμα τους, τα μάτια της ήσαν ορθάνοιχτα και όλο γενικά το σώμα της φαινόταν σαν πτώμα.

— Από αύριο, Ρόζα, να φροντίσης να βρης μιá παραμána για το παιδί.

— Αυτό, κύριε γιατρέ, είναι εύκολο. Η γειτόνισσά μας, ή κυρά Ριγώ, έτοιμάζεται να αποκόψη το άγόρι της.

— Ωραία. Να πás λοιπόν να την προσκαλέσης. "Αν δέχεται, μπορούμε να της παραδώσουμε από σήμερα το παιδί...

— Και ή μητέρα του, κύριε Λουβενέλ;

— Αυτή θά το έπαγρυπνή από τον ουρανó, απάντησε ο γιατρός με θλιμμένη φωνή.

Πραγματικά, ο δόκτωρ Λουβενέλ δέν είχε γελαστή. Κατά τις έξη μετά το μεσημέρι, ή δυστυχισμένη Ζελιμά έβγαλε τον τελευταίο της στεναγμό.

Κοντά στο νεκρικό κρεβάτι της, το νεογέννητο κοιμόταν ήσυχα σ' ένα καλάθι, το όποιο χρησιμοποίησαν για κούνια.

Ο γιατρός, πλημμυρισμένος από συγκίνηση, έκλεισε τα μάτια της πεθαμένης και αποσύρθηκε σιωπηλός.

Τότε ή Ρόζα άναψε μιá λαμπάδα, την τοποθέτησε κοντά στο κρεβάτι και ψιθύρισε δακρυσμένη:

— Τί τρομερή δυστυχία!

Και, παίρνοντας το καλάθι με το νεογέννητο ορφανό, βγήκε έξω και το παρέδωσε στην κυρά Ριγώ, ή όποια είχε πάει να το πάρη.

... Έν τώ μεταξύ, ο ειρηνodίκης δέν είχε χάσει τον καιρό του. Έξακολουθούσε τις έρευνές του με μεγάλη ένεργητικότητα, χωρίς όμως να κατορθώση ν' ανακαλύψη τίποτε.

Μεταξύ των άλλων κάλεσε προς εξέταση και τον άμαξά του λεωφορείου με το όποιο είχε ταξιδέψει ο πνιγμένος και ή γυναίκα του.

Ο άμαξας, ένα νέο παλληκάρι, μόλις έλαβε την πρόσκληση, έσπευσε στο Βλαινοκούρ και πήγε στο σπίτι του δημάρχου, όπου βρήκε τον ειρηνodίκη.

— Με ζητήσατε; είπε, κρατώντας το καπέλλο του στο χέρι.

— Ναί, παιδί μου. Χθές το θράδυ ένα έγκλημα έγινε εδώ. Ένας ταξιδιώτης, του όποιου δέν ξέρουμε άκόμα το όνομα, ρίχτηκε από άγνωστους στο ποτάμι.

Και άφου ο ειρηνodίκης περιέγραψε στον άμαξά το θύμα, τον ρήτησε:

— Τόν άνθρωπο αυτό έσύ τον έφερες μαζί με τη γυναίκα του, χθές το πρωί από το Βερζεβίλ;

— Μάλιστα, κύριε ειρηνodίκη.

— Από ποú έρχόντουσαν;

— Από το Ρεμιοεμόν.

— Μόνον αυτούς τους δύο επιβάτες είχατε στο άμαξι σου;

— Είχα και δύο άλλους που είχαν κρατήσει τις θέσεις τους από πρίν. Ο ένας όμως παραχώρησε τη θέση του στον ταξιδιώτη για να μη τον χωρίση από τη γυναίκα του, κ' ήρθε και κάθησε δίπλα μου.

— Αυτοί οι δύο άλλοι ταξιδιώτες γνωρίζόντουσαν;

— Όχι, ή μάλλον έκαναν πώς δέν γνωρίζόντουσαν, γιατί εγώ, από μερικά νοήματά τους, κατάλαβα ότι γνωρίζονται.

— Είχαν ταξιδέψει ποτέ άλλοτε με το άμαξι σου;

— Όχι, χθές τους είδα για πρώτη φορά κι' ούτε τους ξαναείδα πειά...

— Άκουσε, παιδί μου, είπεν ο ειρηνodίκης, από πολλές ένδειξεις, βεβαιωθήκαμε ότι αυτοί οι δύο έκαναν το έγκλημα.

— "Α! τους κακούργους! έκανε ο άμαξας.

— Είναι φανερό, εξακολούθησε ο ειρηνodίκης, ότι οι δύο δολοφόνοι περίμεναν το θύμα τους στο Βερζεβίλ. Όταν κατέβηκαν από το λεωφορείο σου, είδες ποιά διεύθυνσι άκολούθησαν;

— Δέν πρόσεξα κατά ποú τράβηξε εκείνος που καθόταν δίπλα μου. Όσο για τον άλλον, αυτός, συντροφιά με τον ξένο και την κυρία του, πήραν το δρόμο του Βλαινοκούρ. Πρόσεξα μάλιστα ότι είχαν πιάσει φιλιές μέσα στο άμαξι.

Ο ειρηνodίκης και ο δήμαρχος άλλαξαν ένα γρήγορο βλέμμα.

— Τώρα, παιδί μου, ξαναρώτησε ο ειρηνodίκης, πές μου τί χαρακτηριστικά είχαν οι δύο αυτοί άνθρωποι;

— Δέν μπορούσα να ιδώ καλά τα πρόσωπά τους, γιατί φορούσαν μαύρα καπέλλα που τους τα σκέπαζε έντελώς. Φορούσαν άκόμα χωριάτικα πανωφόρια.

— Οι άθλιοι, ήσαν μετεμφισμένοι, είπεν ο ειρηνodίκης. Έχεις τίποτε άλλο να μās πής;

— Όχι, κύριε ειρηνodίκη.

— Σε εύχαριστώ πολύ, παιδί μου. Μπορείς να πās στη δουλειά σου.

Σε λίγη ώρα έφεραν τον ταξιδιωτικό σάκκο του άγνωστου στο Δημαρχείο κι' εκεί τον άνοιξαν. Μά δέν βρήκαν τίποτε άλλο, έκτός από μερικά άσπρόρρουχα και πέντε τραπεζονραμμάτια των χιλίων φράγκων.

Το μυστήριο εξακολουθούσε να παραμένη ανεξιχνίαστο. Ποιά ήταν ή άφορμή του κακούργηματος;... Δέν ύπήρχε καμμιá έλπίδα να την ανακαλύψουν, αν δέν μάθαιναν το όνομα του άγνωστου.

Αυτό το όνομα ήταν το κλειδί του μυστηρίου...

Η'

Βγαίνοντας από το ξενοδοχείο, άφου έκλεισε για πάντα τα μάτια της Ζελιμάς, ο γιατρός Λουβενέλ διάταξε να του έτοιμάσουν το άμαξι του για να γυρίση στην κατοικία του. Έτοιμαζόταν λοιπόν να φύγη με τον ειρηνodίκη, που είχε τελειώσει κι' αυτός τη δουλειά του, όταν έξαφνα φάνηκε ο Ίάκωβος Βαγιάν με το δήμαρχο.

— Κύριε ειρηνodίκη, κύριε Λουβενέλ, είπεν ο δήμαρχος, επιτραπέυτέ μου να σας συστήσω τον κ. Ίάκωβο Βαγιάν, πρώην λοχαγό των δραγόνων.

Κ' οι δυο χαιρέτησαν μ' ευγένεια.

— Κύριοι, είπε ο Βαγιάν, βλέπω ότι έτοιμάζεστε να φύγετε. Έλπίζω όμως ότι θα μου επιτρέψετε να σας άργοπορήσω μερικές στιγμές.

— Πολύ εύχαριστώ, απάντησε ο ειρηνodίκης. Μήπως έρχεστε να μās δώσετε καμμιá πληροφορία σχετικώς με το έγκλημα;

— Δυστυχώς όχι, μολονότι θάθελα πολύ να βρεθούν οι κακούργοι. Ήρθα όμως για να σας υποβάλα μιά παράκληση.

— Λέγετε, κύριε, είπεν ο ειρηνodίκης, περι τίνας πρόκειται;

— Ο κύριος δήμαρχος σας είπε πρό όλίγου ποιός είμαι. Γεννήθηκα στο Μαρέλ, όπου και κατοικώ από τότε που άποστρατεύθηκα. Δέν έχω μεγάλη περιουσία. Έχω ένα σπίτι με το περιβάλλο του κι' ένα χωράφι, το όποιο καλλιεργώ ο ίδιος. Έγώ κ' ή γυναίκα μου δέν έχουμε μεγάλες απαιτήσεις κι' έτσι ή σύνταξι μου μās φτάνει με το παραπάνω. Ζούμε σχεδόν εύτυχισμένα και μόνο ένα πράγμα μās λείπει για να συμπληρωθή ή εύτυχία μας... Θά θέλαμε να είχαμε ένα μικρό παιδί, για να το αγαπάμε, για να το λατρεύουμε... Άλλά βλέπετε ο Θεός μās άρνήθηκε δυστυχώς ως τώρα αυτή τη χάρι. Μά να σήμερα που γεννήθηκε εδώ ένα μικρό από γονείς άγνωστους. Αυτό λοιπόν έρχομαι να σας ζητήσω... Δόστε μου αυτό το παιδί... Έμπιστευθήτε μου τη μικρή ορφανούλα και σας ύπόσχομαι να την αναθρέψω σαν τον πιό στοργικό πατέρα... Θά την κάνω κόρη μου κι' επειδή δέν έχει όνομα, θα της δώσω το δικό μου.

— Άγαπητέ μου κύριε, απάντησε συγκινημένος ο ειρηνodίκης, σας συχαίρω για τα εύγενικά σας αίσθήματα. Η

— Με ζητήσατε; είπεν ο άμαξας, κρατώντας το καπέλλο του στο χέρι.

